

Italok...

Dezső Ilona Anna: Citromok (50x40 cm, vászon, akril)

Lektorálatlan - összegyűjtött - változat

A Barátok Verslista kiadványa PDF-ben - 2013.

Kamarás Klára: A nagyivó

Tudja kedvesem- kezdte Mari néni a történetet, miközben a sír mellett támasztotta a kapát - nem volt az én párom alkoholista, csak amolyan nagyivó. Ha nem volt, kibírta, de ha volt, addig ivott, amíg ki nem dőlt az asztal mellől. Százszor is megígérte, hogy ez volt az utolsó, de mindig újrakezdte, hát megpróbáltam segíteni neki, hogy józan életre térjen.

Ha megszomjazott, vele tartottam, hadd igya meg a korsó sörét vagy egy fröccsöt, ne mondhasa, hogy papucsot akarok csinálni belőle. Azt gondoltam, így majd vigyázhatok rá. Hiszen megvolt benne a jóakarát, ha nem volt még részeg. Ha azt mondtam, hazamennék már, ő is cihelődött. De mindig nehezebben...

Gyakran bementünk egy kis külvárosi csárdába. Eleinte csak távolról köszöntötte a régi cimborákat Pár hónap múlva már egyre-másra fontos megbeszélhivalói akadtak. Én ebben a környezetben szinte senkit nem ismertem. Ahogy megérkeztünk, leültetett egy szélső asztalhoz, ő pedig körülnézett:

- Ni, csak! Itt az Aladár! Egy pillanat, azonnal jövök. - és már ott is volt a baráti asztaltársaságnál, ahol a köszöntés után nem lehetett visszautasítani egy pohár italt.

Sok volt az ismerőse. Odáig fajult a dolog, hogy miután tölem megszabadult, asztalról asztalra járt, mint egy házigazda és mindenhol felhajtotta, amivel kínálták, - mint állította - csak azért, nehogy valakit megsértsen. Nem lehetett beszélni a fejével. Mit tehettem? Megpróbáltam elfoglalni magam, hogy ne üljek ott olyan árván. Így volt azon az estén is... Szólt a zene. Valamirevaló, fiatal nő, akivel táncolni lehetett, alig volt a láthatáron, hát felkértek, kapkodtak kézzől kézre. A cigány a „Schneider Fánit” játszotta végkimerülésig. Én pedig úgy éreztem, a világvégéig bírnám... A hangulat szinte a falakat feszegette. Egyszer csak azt vettem észre, hogy már mindenki kidőlt körülöttem. A ritmusra tapsoló kör közepén egyedül roptam a táncot, aztán valaki elkiáltotta magát a hátsó sorból:

- Az asztalra, hogy jobban lássuk!

Nem tudom, mi ütött belém. Ott jártam tovább magamban az asztalon, nevettem, és úgy éreztem, kigyúl körülöttem a világ, és én egyedül ragyogok, ragyogok ebben a fényben. Már vizesen tapadt hozzám a blúzom, csatakos volt a hajam is, mikor hirtelen felébredve ebből a varázslatból, körülnéztem, és a szememmel a férjem kerestem, nem dühös-e, hogy ilyen feltűnést keltettem. Megdermedtem. Nem volt sehol. Az egész este fáradsága egyszerre tört rám. Segítséggel is alig tudtam lekászálódni az asztalról.

A zakója a fogason lógott. Talán nem ment haza egyedül. Rosszul lett? Attól nem féltem, hogy megverték, hiszen mindenki ismerte az erejét, hárman se bírtak volna vele. Esetleg hátulról leütötte valaki, és most ott fekszik valahol magatehetetlenül... Magamra terítettem a zakóját, hogy meg ne fázzak és kimentem az utcára. Ott sem volt. Bementem a csárda mögötti telekre. Csak egy sárga lámpa világított, alig láttam. A bokrok alját, a kerítés tövét néztem, nem fekszik-e valahol egy árokban. Aztán a mellékhelyiséghez mentem.

Nyitva volt az egyik fülke ajtaja. Ott ült. A nadrágját se húzta le. Csukott szemmel kommandírozott:

- Jobbraaaa át! Puskát váááll-hoz! Tűz! Tűz!
- Az istenért! Én vagyok, Mariska. Megismersz?

Egyik szemét résnyire nyitotta:

- Bradaj! Bradáj! Tudod mit jelent? Öntsd a lét!

Lé az nem volt sehol, csak a nadrágja szára körül láttam valami tócsát. Nagy nehezen lehúztam róla, még csak nem is tiltakozott. Attól féltem, hogy jön valaki és meglátja ebben a szerencsétlen állapotban. De ki jött volna? A csárda törzsközönsége, az első sarokig, vagy egy bokorhoz tántorgott csak el ilyenkor, hogy a dolgát végezze. Büdös volt az egész környék.

Megszabadítottam a koszos alsónadrágtól és visszahúztam rá a pantallót. Közben kicsit magához is jött annyira, hogy rám támaszkodva el tudott indulni. Útközben újabb agyszüleményein nevetgélt:

- Te vagy a vezető... Te vagy a vezető, én meg az autó. A vezető nem ihat, de az autó nem baj, ha részeg... Még a rendőr se szólhat érte. Én autó vagyok... Jól kibántam velük... Csak téged írhat fel a rendőr...

Sokat kellett kibírni mellette. Azt kérdezed, mért nem váltam el tőle? Megfenyegetett, hogy agyonver, ha válni akarok. Maradtam. Most leg-alább van, akinek virágot tegyek a sírjára Halottak Napján.

Gősi Vali: Szomjúság

(ballada)

inni adtál a madárnak
pelyhes csibének cicának
vasárnap arany levessel
oltottad mohó szemekkel
tűzhelyed fölött ácsingó
éhes két kicsi pulyádat

forrásvíz került apámnak
friss sarjú tyúknak kacsának
túlérétt gyümölcsből pálinka
szőlő nedvéből borocska
áldott emlékű kaszások
ajkára nótát varázsolt

kíváncsi fülünk a dalt itta
szájunk a pohárra tapasztva
csodálkozott a világra
míg fényesült a víz titka
szomjhalál rontott a patakra
rátört a tátogó halakra

a vénülő folyóhoz kijárva
gondolok apámra anyámra:
örökre elszállt madárkák
erőtlen ajkatok vizet várt
kiszáradt sóhajú angyalok...
nektárt az égből koldulok

Dittrich Panka: Csak még egy korty...

Fáradtan szunnyad a nap,
a holnapomra szendereg a hold,
csillagok közt vajon mit kutat?

Kezemben pohár bor,
zamata kicsit száraz-édes...
de álmodni jó, félig ébren.

Lassú léptekkel őrlődik az este,
ám ahogy a fák és bokrok közt
a hűvös szellő, a múlt, a bánat,
csendesesen elköszön.

- csak még egy korty-

Szomjazom... éhezve a kéjt,
szívemben dobban vad szenvedély,
de megtörik, benne ott rejlik,
hangosan a lét, és a nem lét...

Csak még egy korty,
csak még egy kép, egy emlék,
ahogy érzem, hozzám visszatérsz.

Ilyenkor úgy nevetnék...

- csak még egy korty -

Ám ahogy a fűszálon a harmat,
cserben hagyja a hívó hajnalt,
reggelre minden tovaillel.

- ma sem ébrednek karjaidban -

- csak még egy korty-

Messze, messze már az álom,
az édes-íz is távol- máshol,
nincs, eltűnik a látomás:

ahogy egy forró nyári nap után,
az éjben zengő Duna parton,
kezünkben egy pohár borral,
egy kis játék a mámorral,
csókolóztunk egy kis padon.

- csak még egy korty -
Felednem kéne,
felednem kéne már azt az éjszakát,
de még mindig,
még mindig úgy élném tovább,
csak még egy korty,
de üres,
üres már a boros pohár,
csak csordulnak az éjszakák.

Bodó Csiba Gizella: Tej s vörösbor

Tej s vörösbor - vacsorára,
liliom, vörös rózsza egy pohárba,
könnyem, vérem kórházi ágyra,
lelkem, lányságom megalázva.
Mindig kettôsség!
Esôbôl jég, nyár volt még,
most zúzmarára dermed az ágra.
Józenságom kóvályog,
Tej s vörösbor - vacsorára.

Golán Angéla Gabriella: Szőlôáldás

Amikor a hegyre érek
s szőlôfûrtjét figyelem,
kunkorodni kacsot vélek
s dudorászom énekem:

Köszönöm gyümölcsök gyöngye
szimatolva levedet,
hogy poharakba kitöltve
érezem majd a meleget,

akkor is ha néha télen
dermedtek a levelek
s évvégére depresszíven
csak a bortól feledek.

Feledem a sötétséget,
s lámpát vélem derünek,
látom az illatos rétet
s áldom édes nedüdet.

Dobrosi Andrea: Limonádé

Ahogy kell, citromot kaptam a léttől,
abból nincs hiány, csak az édességből.

De amint a mondás velem tudatja,
limonádét készítek, mint az atyja
a csalódásnak, na és még szomjas is.

Príma drogterápia, nulla hasis,
meg semmi narkó, csak cukor, vízalap,
ripsz-ropsz, bele fanyar gyümölcs és kalap.

Kellemesen hűs, igazi nyári lötty,
a depresszióból magától kilök,
semmi kecmec, csak slukkra slukk. Isteni.

Jó, nem leszel tőle gazdag, és zseni
se, az bizti, de ki sem üt, mint pia,
max. hiszti tör rád, mert azt kell inni ma.

Golán Angéla Gabriella: Almamust

Anyám almamustot készít,
s mondja: - Vigyázz magadra!
Az erjedt must bizony szédít,
Ne öntsöd hát garatra.

- Leány vagyok a talpamon,
anyám, ne félts te engem!
Inkább legyen ez a bajom,
minthogy lenne szerelmem.

A férfinek csalfa vágya
bűnbe kerget, akarva,
de a mustnak édes árja
csak gyomrom felkavarja.

S ha a rosszul létnek vége
a must nem mar szívembe,
De a férfi más lány végett
bóklászik a ligetbe!

Százdi Sztakó Zsolt: A hajléktalan szilvesztere

Piás a temető egyik elhagyott kriptájában húzta meg magát télire. Az egyik koporsóban aludt, amit egy vasdarabbal feszített fel, és kiszórta belőle a csontokat. Mikor ezt elmesélte a többi hajléktalannak, azok kinevették, és lehülyézték, volt aki még keresztet is vetett, de ő esküdözött, hogy sehol nem alszik olyan jókat, mint abban a koporsóban, még egy kispárna is van benne. Ilyenkor aztán csak legyintettek rá "Persze, tudjuk Piás, elittad az eszedet."...

Piást nem zavarta, ha így beszéltek róla. Összviessz már húsz éve szerepelt az utcán, leszámítva azokat a rövid időszakokat, amikor az élettársai befogadták, az egyiknél három hétig húzta, a másikinál meg még kevesebbig. Pedig igazán nem volt vele gond, ha megvolt a mindennapi betevő piája. Ezt már a policájtok is tudták, és nem is zargatták, ha valami lopás történt, mert nem bandita ő, csak végszükségben lopik, akkor is csak természetben, úgymint piát, kaját. Különbözik guberalásból tengette napjait, és szerencsésnek mondhatta magát, mert jó környéket sikerült birtokba vennie. Kertváros, ahol jómódúék laknak, és lomtanántáskor kész kincsbánya.

Ott találta azt az üveg jómárkájú bort is, aminek úgy megörült, mint majom a farkának. Már a flaska öntudatosan hirdette, hogy nem akár-mivel van itten dolga a közönséges halandónak. Iziben el is kezdett az ádámcutkája fel-alá járni, ahogy elképzelte azt a tökélyt, amit a palack rejt. Ugyanakkor sajnálta is, mert hát a betyárbeccsület megköveteli, hogy a cimboráival is megossza, és ezért döntött úgy, hogy az itókát ünnepi alkalmakra fogja tartogatni. Ez a nemes nedű nem ám arra való, hogy csak úgy leigya magát, mert ennek aztán meg kell adni a módját, élvezni az aromák harmóniáját, a berúgás meg csak ráadás. Addig is azonban biztos helyre kell eldugni, mert ha felfedezik, hát az isten se menti meg attól, hogy benyakalják...

Volt is egy tutti helye, ahova elrejtette, és olyan gondosan törődött vele, hogy a nemzeti bank se jobban az aranykészletével. Amint tehette elment, hogy megnézzze, nem e dézsmálták meg illetéktelenek. Persze, nem sokáig állta meg, hogy bele ne kóstoljon, legalább egy kortyintásnyit, legalább csak egyszer, aztán az első alkalom után jött a második, majd a harmadik, és sorban a többi. Mindig úgy érezte, hogy sose ivott jobbat, igaz, ez akkor se lett volna másképp, ha történetesen mosogatólé van az üvegben.

Így érkezett el Szilveszter napja, Piás már fél éve dajkálta édes titkát, mint egy titkos szerelmi viszonyt egy szép asszonnyal. Elhatározta, hogy ez a nap lesz a beteljesedés napja. Kicsit ugyan fáj a szakítás, dehát az életben semmi jó nem tart örökké, dűnnyögte filozofikusan. Az alkalomra még a szórt is lekaparta az arcáról egy életlen borotvával, amit még reggel guberált, és valahonnan még poharat is szerzett, mert hiszen ezt a bort nem ihatja csak úgy az üvegből, mint valami közönséges piát.

Az üveg bizony már alig volt félig, mert a többit az elmúlt hónapokban apró kortyokban megitta, de nem érzett lelkiifurdalást, hiszen minden nyeletet élvezett. Mikor a poharat a szájához érintette, mintha csókolózni készülne, úgy csücsörített a szájával, és még a szemét is lehunyta, és egészen addig csukva tartotta, amíg az utolsó korty le nem ment a torkán. Amikor pedig kinyitotta, ijedtében csuklott egyet. Duhaj állt előtte a bandájával, és Duhaj kezében ott volt az üveg, majd a többiekhez fordult "Látjátok fiúk, tud ez a Piás élni.", mire azok felnyerítettek, és sűrűn bólogattak, mint akik mindig is tudták, hogy Piás az tud

élni. Piás pedig laposan pislogott, mert rendesen be volt szarva, hisz tudta, hogy most balhé lesz.

Duhaj a bandájával terrorizálta a környéket, és ő is tejtelt nekik, hogy hagyják élni. Duhaj beleszagolt az üvegbe, majd meghúzta, és továbbadta. Mire visszakerült hozzá az üveg, már üres volt, ő pedig tettetett felháborodással kiosztotta társait. Hirtelen azonban feléje fordult "Sebaj, hoztunk valami kárpótlást" és dzsekijéből előhúzott egy üveget, amit Piásnak adott. Piás kelletlenül elvette, és ivott belőle, de rögtön meg is bánta, mert csak a bor ízét rontotta el vele. Ami még a szájába volt, azt kiköpte. Ekkor estek neki "Most megnézzük mennyit bírsz meginni, Piás!", leteperték, és Duhaj töltötte bele az italt. Köpködni kezdett, mire befogták az orrát, és így kényszerítették, hogy igyon. Mikor kiürült az üveg Piás már halott volt, a mája feladta a küzdelmet a metil alkohollal. Ekkor valahol durrogni kezdtek a petárdák. Elérkezett az új év.

HAPPY NEW YEAR!

Dobrosi Andrea: Tej-út

Kijár felém a csepped, a hófehér
nedű, az ízed egy álommal felér
nekem. A szám kíván, ámul rád a szem,
ígérem, leteszem eléd váteszem,
ha lesz. Vidd. De kávémba térj be lágyan,
hiányoznál, kellesz, hogy leved áldjam.
Lennék papod, mint te reggelente nap,
igézek. Csontjaimnak annyi kincset ad
részed, a kalciummal töltekezni
kell, tudod. Frissességed körbelengi
kéjem, szomjúságom nálad töltöm el.
Csak ha romlottá lettél, ne jöjj közel,
mert ha eltömne szag, rohanni kezdek.
Ne less kortyokat, útközben kivesztek.

Jártó Róza: Jaj nekem!

/rímkabát/

Szeretem a tejet,
mert bociból fejték,
amikor a fejőt
fejére ejtették.

Kiömlött a
sok jó tej.

Ebből lett aztán a baj.
Miből lesz most a vaj?

Se kiskabát,
Se nagykabát.

Ebből nem lesz
még rímkabát
SE.

Riba Ildikó: Víz

Hűvös, tiszta víz, tükrében
látom magam, életem.

Eltűnődöm, hegedű
négy húrján gyengéd kéz
halk dallamot csal elő,
sír, magával hív, elbódít
érzések hídjain.

Egyedül jajong, szél
zúgása kíséri, vele
versenyezni kész,
átírná törékeny zenéjét.

Kortyolok, poharam,
s vizem benne hideg,
őrzi törékeny életemet.

Kiss Tamás: A kannás bor

Hideg, színtelen szelek fújtak azon a kora tavaszi napon.

És minden oly személytelenül távoli. Az utcán az emberek sápadtak voltak, sietős lépteik nyomát felszárította a szúrós, városi lég. A valóság felébredt.

A hosszú, lóden kabátos férfi odaért a bolthoz. A kilincs a kézben idegenül simult.

Kis bolt. Sor van. Beáll a végére. A hely szűkös. Pici öröm, ami a szívben van: a kora tavasz csúnya, keserű szelei kívül maradtak.

- Fél kiló kenyér. Meg hozzá cukor. Egy kila' elég. Aztán aggyon' abból is, egy üveggel... - mutat egy női kéz bizonytalanul két polc közé. No, hát ez a sor is csak halad.

Polcok. Mindenféle. Rizsák tömkelege - hmmm.. erre így mondják - tészták, meg liszt, meg konzervek halma. Édességek jól láthatóan, alacsonyabban, hogy a kisgyerekek észrevegyék. Hamár.

Milyen különös, hogy a várakozás egyre lassuló pillanatai most édes, öröm-cukorkáncént olvadnak. Kifli vajon? Az van. Azért jött. Kiflit venni. Amúgy meg, biztos száraz már a péksütemény. Délután van már, lassan négy óra. Vajon, ki este felé vesz valami ilyesmit, átgondolja-e, hogy egész nap ott van, kitéve légynek, pornak, melegnek hidegnek, párának, bűzös lehetetnek és vizslató szemeknek-kezeknek? Hogy az már estére nem puha. Sőt. Hát, hogy pont nem az. Áh. Mik' nem jutnak az ember eszébe. Nézelődne tovább. Üdítők, meg persze kokakóla. Fő helyen. Köcsög marketing - gondolja - na, nekik, a multiknak van pénzük erre. Kivásárolni a legjobb helyeket. Egy ilyen lakótelepi kisboltban is.

Meg vannak alkoholos italok is. Magában, lassan ejtve ki a szavakat, szépen kimondja a nevüket sorban. Hubertusz meg unikum és körtének kinéző üveges tárgy. Valami vermut is van. Sorakoznak. Asztán' borok. A legdrágább sincs ötszáz forint. A legalsó polcon flakonos borok. Aha. Ott van. Ott a koccintós is. Régi emlék. Vagy még csak tegnapi talán...

...kifordul a boltból, a táskában az örök remény, a koccintós. Két liter feledés. Plusz a megszokás. Mert van az is. Megszokásból egy feles vadász keserű. Hű, de utálja. Ízét és a szagát is. Azér'veszi, hátha nem kell többet, mer' olyan szar. De kiderül, hogy mégse. Azért örül, hogy

az első korty, az mindig *rossz*. Az hátborzongató, valami olyan, amitől inkább hányna. Nagytot.

Utána viszont jön a kannás. Hű, micsoda hülyeség. Egy műanyag flakonos bort elnevezni egy kannáról. Valamikor a kilencvenes évek elején, túl a rendszeren és innen a váltáson, hamisított borokkal volt tele minden falusi kis ábécé. Aztán, szépen lassan elmúlt. Tablettás bor. Mondták. Mitől? Kérdeztük, mitől a tablettá? Vagy, miért. Csak színezzék. Most már nem titok. Van internet. Huszonegyedik század. Nincs már tablettás bor. Csak olcsó, hamisított. Jó az is. Nekem. Nekünk.

Különös, hogy emlékeiben mindig szürke ilyenkor az ég. Olyan kásás. Nem is foglalkozik vele. A bolt mellett van egy kapualj. Ott hirtelen, a széltől védve lecsúszik a kisvadász. Majdnem vissza is jön. Hú. Várakozás van. Aztán már nyitja is a flakont. Úgy van a mondás, hogy elsőre négy korty. Asztán' meg lesz belőle hat. Vagy hét tán'. Várja, hogy szívdjon már felfele a vérébe. Oda. Hogy mikor jön a tompulás.

Aztán jön.

Iszik még rá. A tompa' csak erősödik. A lépcsőre leül. Szólnak. Válaszolna... De nem is akar. Ezek azok a pillanatok, amiért érdemes. Amikor lassan kitágul a valóság, és lágy puha sejtés borul a zavaros elmére. Amikor messzire hívó, különös, meleg szavak borítják be a létet, amikor mindenből valami rózsaszínű kép dereng. A puha lágyság. A megnyugvás. A jövőtlen kép, s az örök pillanat. Mind ott van ezekben a percekben.

Fel utána, liftezés az emeletre.

Kis, olcsó albérlet. Péntekenként mindig tojást süt. Ma is. Mert meleg kaja, az kell. Legalább hetente egyszer. Komolyan eltervezi, hogyan lesz majd a délután. Kortyról, kortyra.

Hogy lepakol elébb. Komótosan. Mindent a helyére. Majd átöltözik. Utána elmosogat. Ez is fontos. A házimunka leköt. Majd ha kész, felporszívózik a szobában. Az egyetlenben. Közben rádiót hallgat majd. Kossuthot. Esetleg Petőfi. Nem állhatja ezeket a kereskedelmi *izéket*. Nem az ő világa. Utána, ha kész, leül majd egy hokedlire a konyhában. Kinéz az ablakon, le a városra. Önt majd egy pohár bort. Aztán, ha elfogyott, neki is lát a rántottának. Hagymát is vág alá, meg ha maradt, kevés sza-

lonnát. Ha nincs, talán egy kis kolbászra lel még a hűtőben. Ha minden kötél szakad, akkor a táskájában összenyomódott szendvicsből a parizert beleaprítja. Jó az úgy is. Főzés közben még lassan elkortyol még egy pohárral. Utána nem mosogat. Bevonul a szobába és tévét néz. Elalszik majd rajta. Tudja előre. Így a terv.

...

Aztán, le sem pakol. Az ajtón beesik, és már kezében a koccintós. Nem kell a pohár. Csak a kortyok. Megint azokkal jó.

Egyből nem szívódik fel. Mit lehet tenni. Feles, az nincs. Pedig, de jó lenne. *Direkt nincs feles.* Ezt legalább megállja. Lassan tompul a tekintet, a bódulat hirtelen erővel önti el, de nem áll meg, mint gyorsvonat robog rajta át, s viszi magával a józan-elme halványuló szikráit. Bárgyú mosollyal szája szegletében hallgatja a robogó, mindent elsöprő forgatagot. Az értelem fénye már nem pislákol üveges tekintetében...

Következő kép, hogy a tévé előtt ül. Lenn a földön. Megint sikerült az eszméletvesztés.

Reszket és a sötétben remegve - tapogatózva megpróbálja a konyha felé irányítani magát. Úgy érzi, a feje helyére valaki ólomsúlyt tett.

A centimétereket számlálja. Várja a küszöböt. Sosem éri el. Soha. Ez képtelenség.

Lemond róla. Úgy gondolja, ez az utolsó amit még életében lát. A küszöb belefúrja magát. Bele, a fejébe. Soha többé nem szeretne látni mást, semmit, csak ezt a küszöböt. A küszöb az, ami determinálja a létét. Kúszni kell, kinyúlni utána. A küszöb. Azt el kell érní. Vagy legalábbis érinteni. Nem tud másra gondolni. Csak a küszöb van. Hatalmas, nyúlós centiméterekkel magasodik fel. És tudom. *Tudom, hogy édes. Édes ízű...* akár a jótékony feledés.

A szombat reggel a szokásos. Köhögés, krákogás. Fejfájásos hányingerrel indul. Miután konstataálta, hogy otthon van, kissé megnyugszik.

A remegés, a szárazság, a vágó. Egyszerre tör fel a mélyből. Ez mindent elmos. Ez mindent átír. Amit tegnap megfogadott, már múltó homály ködébe vész. Oda vannak a szép ígéretek. Oda, s vele együtt egy fél-józan péntek összes ígérete is. Mindahány elmosva általa. A poszt-alkoholos

trauma veszi át a régi másnaposságok helyét! Óh, édes-hányós másnapok! Hol vagytok ti régi cimborák! Csak a halálfélelemmel teli, izzadós-reszketős alkoholmérgezéses tünetek. Az örök remegés. Az önvád. Az újra inni akarás. Csak ez van most. Hogy erre, hogy ezekre..? Hogyan is tud emlékezni? Az nem jut már eszébe...

- Mit adhatok? - a kérdésre oly tiszta kép ugrik be, s azonnali válasz már a száján. Újra itt.

Ő következik a sorban.

- Két kifli lesz.. - félre néz közben. Ösztönösen is meglátja a bort a polcon. De nem akar rá figyelni. Már fordítaná is el a fejét, mégis valami különös mágnes a tekintetét oda szögezi.

- ..és semmi más. - mondaná.

- ..és egy üveg koccintós és egy kisvadász lesz. - fejezi végül be, de erre kérdően néznek rá, sejti, hogy a kisvadászt, azt most nem értik.

- Fél decis vadász keserű. - Csak sikerül. Kimondja. Valami lezúdul róla. A valóság tompul, s különösen elhajol. Hiába a tavasz korai illata. Nehéz a súly, lelkét, kabátját is húzza. Erősen.

Vége az utcán megint. Újra kinn, s a forgatag felkavarja. Megáll és körbe néz. Az utca harsány, sűrű.

Vannak kik babakocsival, van ki egyedül, s van ki párban. Fialalok, s idősebbek. Öregek és magukban biztos gyerekek bmx-szel. És mindenféle, más kerékpárral. Na, hát ez is.

Miközben szinte csoszogva távolodik a bolttól, révedve nézi a kora márciusi embereket. Egyenként, mindet szemügyre véve. Találgat. Melyik az ki, az álca mögött valami... *Valami más.* Ki *gondol* közülük az alkoholra? Most. Most is. És mindig. Ki az, akinek ilyenkor is *az jár az eszébe?* Melyikük küzd vele? Vagy melyikük az ki már feladta a küzdelmet? Mennyien lehetnek olyanok mint ő? Ki az kinek a létét alapvetően ugyanúgy meghatározza. Aki most is csak erre gondol...?

A szél, ami fúj, hideg, s oly különös ez a világ, s az emberek annyira *mások.* Az a nő, ott a zebrán szürke kabátban. Vagy a férfi, ki telefonnal a kezében, öltönyösen siet a Q5 -ös Audijához, ami tilosban parkol. Vagy a hajléktalan, ki mellette óvatosan elsuhanva, rá nem is nézve mantrázza a bevált mondókát. Ők mind. Mind olyanok lehetnek, mint ő. Akár.

Hányan vagyunk?

Egyre jobban hűvösödik.

Az utca végi játszótér felé veszi az útját. A műanyag szatyor a borral mintha egyre csak nehezedne, húzná le kezét. Valahová a sötét mélybe. Még soha nem érzett ennyire nehéznek két liter bort. A játszótér üres. Kihalt inkább. Egy hajléktalan pár ücsörög csak a hinta melletti padon. Oda lép hozzájuk, de azok fel sem néznek rá. Ő viszont, mintha hosszan bámulná őket, úgy érzi. De persze nem.

- Tessék - sztoikus nyugalommal, nagyon halkán mondja, s nyújtja feléjük a zacskót a borral. Közben továbbra sem néznek rá. Semmibe révedő, fátyolos tekintet a válasz.

- Mit akarsz? - fontos, halaszthatatlan dolog lehet lenn az aszfalton, mert hirtelen azt nézi. Nem néz az elgyötört arc keretezte szemekbe. Fél. Retteg belül nagyon, hogy meglátja magát bennük.

Valamivel azért többet szeretne mondani. De ez most nem megy. Közben nyújtja másik kezével a fél decis keserűt is, amit megszokásból zsebre vágott.

- Ünnepe van ma. - kinyögi végül, szinte nem is hallható ahogy ezt mondja. Aztán válaszra nem várva sarkon fordul, s határozott léptekkel elindul az ellenkező irányba.

A mai napon ünnepelem a 160. tiszta napomat - gondolja.

A két kiflit megtartja magának.

Golán Angéla Gabriella: Borszerelem

Emelem poharam a badacsonyi borra,
ez az orvosság mindeféle korral!
Rizlingbe fullasztom a szerelem lángját,
Merlot-val múlasztom az éjszaka vágyát.

Zweigelt-el ébresztem fel a táncos kedvem,
Carbenet sauvigon nyugtatja meg lelkem.
S ha babám nem néz rám, miért lennék mérges?
Rubinszínű Kadarkával enyhítem az édest!

Ej, ha Kékoportótól mámorodik ajkam,
nem bánom kit zavar, ki mosolyog rajtam!
S ha másnap nem tudom mit is tettem este,
Úgy hiszem irigy rám, aki azt megleste!

S a badacsonyi bornak tudom mi a titka!
Dionüszosz is reggeltől estig itta.
Ő minden öröömöm s fájdalmam tudója,
hát emelem poharam a balatoni borra!

Baranyai Attila – Anisse: Kipattant lét-buborékok

9.

deci vörösbor
köd fűtta hajnalokon
csodákra képes

97.

Vonaton ülve
poshadt-langyos lét iszom
és nyári nap tűz

Hajdu Mária: Mojító koktél

Pohárba tégy menta levelet
és még limeot négy gerezdet.
Utána tomfával nyomkodd
addig, míg levét nem enged.
Tégy hozzá öt cl. fehér rumot,
majd ízlésed szerint nádcukrot.
Töltsd fel a poharad zúzott jéggel,
azután tiszta ásványvízzel.
A poharad nagy tubler legyen,
díszítsd koktélcseresznyével,
a pohár szélét lime gerezddel.

Egészségedre!

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
